

Arrest

nr. 112.439 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat H. BOURRY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 oktober 1992 te Boulbinet. U behoort tot de Soussou etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortestad samen met uw twee oudere zussen en uw halfbroer. Uw moeder overleed in 1992 tijdens uw geboorte. U groeide nadien grotendeels op bij een tante – de zus van uw moeder – die in Matam woont. U trok veel van Matam naar Boulbinet, waar uw vader woonde die na het overlijden van uw moeder hertrouwde. Uw tante ontfermde zich over u nadat uw moeder overleden was. U liep school in Boulbinet tot het achtste jaar in 2010. In dat jaar overleed uw vader aan de gevolgen van een ziekte waardoor u

zich genoodzaakt zag te stoppen met school. Al voor het overlijden van uw vader voelde u zich uitgesloten door uw familie in Boulbinet. Velen hadden immers vermoedens dat u homoseksueel zou zijn door uw gedrag – zo deed u aan ‘traditioneel’ dansen waar normaal gezien enkel vrouwen zich aan wagen – waardoor u zoveel mogelijk ontweken werd door familieleden. Enkel uw tante uit Matam had begrip voor uw situatie. U ontdekte ook daadwerkelijk rond uw veertiende of vijftiende dat u zich aangetrokken kon voelen tot mannen. Deze gevoelens werden enkel maar bevestigd toen u een Libanees A. ontmoette met wie u in april 2009 een relatie begon. Hij was een handelaar in Conakry met wie u voor het eerst een homoseksuele relatie had. In 2010 begon u tevens aan een opleiding tot tekenaar in een atelier waar men onder andere T-shirts bedrukte. U kon aan deze opleiding beginnen dankzij de hulp van uw tante. In januari 2011 verliet uw partner A. Guinée om naar zijn thuisland te gaan met als gevolg dat jullie relatie dienden stop te zetten. In het atelier waar u opleiding volgde, leerde u een zekere O. kennen die Senegalees was. In november 2011 vroeg hij u mee uit. Niet veel later begon u een relatie met hem die jullie geheim dienden te houden. Jullie gingen wel af en toe samen uit. Tijdens zo’n avond op 23 juni 2012 betrapte uw oudere zus u en uw vriend hand in hand in een discotheek. Ze begon te schreeuwen en zei dat ze eindelijk bewijs had van wat ze al veel langer vermoedde net als heel uw familie. Veiligheidsmensen kwamen tussen en u kreeg enkele rake klappen, ook van uw zus. Uw vriend O. kon ontsnappen. Uw zus belde eveneens uw halfbroer op die politieagent is. Deze kwam niet veel later ter plaatse en riep enkele van zijn collega’s op die u meenamen naar het politiebureau waar u twee dagen werd vastgehouden. U had echter een ernstige wonde aan uw hand waarop uw halfbroer u uiteindelijk naar het ziekenhuis bracht waar u verzorgd werd. Nadien werd u weer meegenomen door uw oom en uw halfbroer. Iedereen wist intussen wat er gebeurd was. U moest weer enkele slagen incasseren en werd zelfs aan een boom vastgebonden in de buurt van de familiewoning. De volgende nacht werd u in de keuken opgesloten waaruit u kon ontsnappen. U vluchtte naar uw tante en vertelde haar wat u de voorbije dagen had meegemaakt. Uw tante trok hierop naar uw familie om uitleg te vragen maar ook zij werd belaagd en beledigd door uw familieleden. Het werd u erg kwalijk genomen dat u de familie te schande zou hebben gemaakt. Uw tante keerde terug naar haar huis en zei dat u binnen moest blijven, en dat zij een oplossing zou trachten te vinden. Uiteindelijk vond ze een kennis die bereid was tegen betaling u het land helpen te ontvluchten. U bleef uiteindelijk tot 8 september 2012 bij uw tante om vervolgens met de hulp van een kennis van uw tante diezelfde dag het vliegtuig te nemen. Op 9 september 2012 kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de bevoegde asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de overheidsdiensten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u reeds op uw veertiende begon te beseffen dat u niet zoals de anderen was, dat u altijd met jongens was, en dat u aan traditionele dans deed, wat niet de gewoonte is, waardoor u als homoseksueel gezien werd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Tijdens het gehoor voor het CGVS herhaalt u meermaals dat homoseksuelen problemen kennen in Guinée, dat ook u door uw familieleden genegeerd werd en dat niemand u wou zien (zie gehoorverslag CGVS, p.8). In het licht van deze verklaring is het erg vreemd te noemen dat u tijdens het gehoor voor het CGVS amper of geen gevoelens van angst of twijfel ter sprake brengt wanneer u het heeft over de ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid of wanneer hiernaar gepeild wordt tijdens het gehoor aan de hand van meerdere vragen. Zo wordt u onder meer uitdrukkelijk de vraag gesteld of het niet moeilijk was voor u uw homoseksualiteit te aanvaarden en te accepteren dat u niet zoals de meeste van uw vrienden was waarop u antwoordt dat u geen keuze had en dat u zo geboren bent (zie gehoorverslag CGVS,

p.8). Eveneens wordt u de vraag gesteld hoe u dan omging met de negatieve reacties die u zou hebben moeten ondergaan naar aanleiding van uw gepercipieerde homoseksuele geaardheid waarop u gewoon herhaalt dat u ontweken werd en dat niemand u wou zien (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het zoals eerder gezegd vreemd te noemen dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor gevoelens van vertwijfeling ter sprake brengt wanneer u het heeft over de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Met uw antwoorden en verklaringen lijkt u aan te geven dat u zonder al te veel problemen uw homoseksuele geaardheid aanvaardde hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Later tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd – nadat u zelf aangegeven heeft dat moslims tegen homoseksualiteit zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10) – op welke manier u uw geloof verzoende met uw seksuele geaardheid waarop u zonder meer en zonder enige doorleefdheid verklaart dat u altijd geweten heeft dat u zo gecreëerd bent, en dat er geen probleem was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ondanks de verscheidene vragen die u gesteld werden tijdens het gehoor in een poging te peilen naar de emoties die u heeft ervaren bij het besef dat uw homoseksuele geaardheid maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Guinée, en dat u blijkbaar toch erg negatief bejegend werd door mensen uit uw omgeving, en om bijgevolg te peilen naar gevoelens van twijfel, overwegingen en anticipaties op mogelijke reacties van uw naasten, komt u telkens niet verder dan vage, niet doorleefde en algemene verklaringen zoals 'dat u het gewoon aanvaard heeft en dat u gewoon zo gecreëerd bent'. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond of te getuigen van wat u dacht of wat door u heen ging bij de ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid.

Ook wanneer het tijdens het gehoor gaat over de wijze waarop u uw beweerde homoseksuele geaardheid zou ontdekt hebben, en op welke manier u uw eerste beweerde mannelijke partner zou hebben ontmoet, weet u niet te overtuigen en lijkt u steeds niet verder te komen dan algemeenheden en vage stereotypen. Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat u tijdens uw jeugd aan traditionele dans deed – wanneer u gevraagd wordt op welke manier u uw homoseksuele geaardheid heeft ontdekt – en dat je dan als homoseksueel bekeken wordt door de maatschappij (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u het heeft over de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid, laat u daarentegen geen woord vallen over eventuele gevoelens of een eventuele aantrekkingskracht ten opzichte van andere jongens of mannen. Ook wanneer middels enkele vragen bij u gepeild wordt naar de wijze waarop u en uw beweerde eerste partner ten opzichte van elkaar bekend zouden hebben dat jullie homoseksueel waren, komt u niet verder dan te stellen dat u regelmatig over de vloer kwam in de winkel van deze beweerde eerste partner, al dan niet met andere vrouwen, waar u telkens een bepaalde stof kocht die normaal gezien enkel door vrouwen gekocht worden (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Op die manier zou uw beweerde eerste partner beseft hebben dat u homoseksueel zou zijn, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U laat ook meerdere malen tijdens het gehoor vallen dat mensen reeds lang wisten dat u homoseksueel was door uw manier van lopen en manier van dansen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het feit dat u steeds verwijst naar de wijze waarop u gepercipieerd werd door anderen – door uw 'vrouwelijke' gedragingen – en dat u daarentegen geen blijk geeft van enige zelfreflectie betreffende het gevoelsmatige aspect tijdens de periode van de ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid komt niet overtuigend over in de Guineese context aangaande homoseksualiteit. **Uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg niet overtuigend en doorleefd over.**

Voorts kan u niet overtuigen wat uw beweerde homoseksuele relaties in uw land van herkomst betreffen. Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat u in april 2009 voor de eerste maal een relatie zou zijn aangegaan met een mannelijke partner, met name met een zekere Libanees A. genaamd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U geeft verder aan een relatie met hem te hebben gehad tot 2011 totdat A. terug naar zijn geboorteland zou zijn gekeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd waarom hij op een bepaald moment is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, geeft u aan dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.9) met als verklaring dat Libanezen zich nooit helemaal openstellen voor anderen (zie gehoorverslag CGVS, p.9) wat toch niet echt overtuigend overkomt in het licht van uw bewering dat u twee jaar een relatie met deze man zou hebben gehad. U geeft verder ook aan dat u nadien geen contact meer heeft gehad met A., en dat u niet weet waar hij nu is en wat hij nu doet (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is in deze vooral vreemd te noemen dat u niet kan aangeven waarom A. Guinée zou hebben verlaten in 2011 aangezien dit volgens uw verklaringen toch het einde

betekende van jullie relatie. Bovendien, wanneer bij u gepeild wordt naar de wijze waarop u ontdekt heeft dat A. homoseksueel was, verklaart u merkwaardig genoeg dat u geen idee had dat hij homoseksueel was, dat het niet makkelijk te zien is of iemand al dan niet homoseksueel is, en dat het gevaarlijk en moeilijk is om homoseksueel te zijn in Guinée, terwijl u net eerder tijdens het gehoor verklaringen aflegde zoals 'dat u door anderen gezien werd als homoseksueel door uw manier van wandelen, uw manier van dansen, en andere ongenueanceerde verklaringen zoals 'dat iedere man die deelnam aan een bepaalde traditionele dans, homo is' hierbij net de nadruk leggend op uiterlijke kenmerken waardoor iemand wel als homoseksueel zou herkend kunnen worden.

Verder beweert u in november 2011 voor de tweede maal een relatie te zijn aangegaan met een Senegalees genaamd O. (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Ook wanneer u in deze de vraag gesteld wordt op welke manier u ontdekte of dat u te weten bent gekomen dat uw beweerde tweede partner homoseksueel was komt u niet verder dan te stellen dat hij zag dat u homoseksueel was door uw manier van praten en wandelen, hierbij de vraag ontwijkend op welke manier u te weten bent gekomen dat O. homoseksueel was ondanks dat deze vraag u meermaals gesteld wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd sinds wanneer O. in Guinée was, antwoordt u dat u hem op 3 november 2011 heeft ontmoet, en dat hij u zei dat hij nog niet zo lang in Guinée was, maar dat u niet veel meer over hem weet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Nogmaals gevraagd sinds wanneer hij in Guinée was, antwoordt u dat u het niet precies weet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verder verklaart u dat O. naar Guinée zou zijn gekomen omwille van zijn homoseksuele geaardheid en om er werk te zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of hij dan geen werk kon vinden in Senegal, antwoordt u nogal weinig overtuigend dat u het niet weet, dat u niet veel kan zeggen over zijn werk, en dat u niet lang genoeg gestudeerd heeft om veel over zijn werk te vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Merkwaardiger is echter uw antwoord op de vraag welke problemen uw vriend dan heeft gehad omwille van zijn homoseksuele geaardheid in Senegal, dat hij enkel tegen u gezegd zou hebben dat hij problemen in Senegal had, maar dat u niet weet welke precies (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of hij u er dan niets over vertelde, verklaart u dat hij u gewoon zei dat jullie relatie dienden geheim te houden, en dat dit in Senegal ook zo moest, en dat hij er verder niets over vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Echter, gezien de Guineese context waarin jullie relatie zouden hebben beleefd, en gezien de niet-homovriendelijke omgeving waarin jullie beiden zouden zijn opgegroeid, komt het niet overtuigend over dat jullie het niet zouden hebben gehad over de problemen die uw beweerde partner in zijn land van herkomst zou hebben gehad omwille van zijn homoseksualiteit, nota bene één van de redenen waarom hij naar Guinée zou zijn gekomen. Het komt bijgevolg niet geloofwaardig over dat u niet meer kan vertellen over de problemen die uw beweerde partner in zijn land van herkomst zou hebben gekend dan louter het feit dat hij er problemen zou hebben gekend. Verder wordt u tijdens het gehoor eveneens gevraagd of uw partner nog contact had met zijn ouders in Senegal waarop u antwoordt dat u het niet weet, en dat hij u gewoon zei dat hij problemen had (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze door u geformuleerde antwoorden aangaande uw beweerde Senegalese partner komen in zijn geheel niet overtuigend en doorleefd over gezien de context waarin u deze relatie zou beleefd hebben. Ook gevraagd of u zich een anekdote kan herinneren, of een speciale gebeurtenis die zich zou hebben voorgedaan tijdens uw relatie met O., komt u niet verder dan het weinig doorleefde antwoord te formuleren dat jullie niet in het publiek konden komen, dat jullie de relatie geheim dienden te houden tot de dag waarop jullie door uw zus betrappt zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12). **Bijgevolg kunt u hoegenaamd niet overtuigen wat uw beweerde homoseksuele relaties met de Libanees A. en de Senegalees O. betreffen.**

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. Zo wordt u tijdens het gehoor gevraagd of u vele andere homoseksuelen kende waarop u nogmaals antwoordt dat u enkele mannen kende die aan traditioneel dansen deden, maar gevraagd hoe u dan wist of deze mannen al dan niet homoseksueel waren, herhaalt u uw weinig genuanceerde verklaring dat alle mannen die kwamen dansen homoseksueel waren (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Ook wordt u tijdens het gehoor gevraagd op welke manier homoseksuelen elkaar dan leren kennen in Guinée waarop u antwoordt dat sommigen kwamen dansen en dat dit een gelegenheid was om elkaar te ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of er nog andere manieren zijn waarop homoseksuelen elkaar leren kennen, antwoordt u dat u het niet weet maar dat je ze ook in de discotheek kan ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Ook hier voegt u er opnieuw aan toe dat je ze kan herkennen aan de manier waarop ze doen of zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kan tijdens het gehoor voor het CGVS echter geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen aanhalen in uw land van herkomst hoewel u deze vraag meerdere malen gesteld wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.13), en u komt bijgevolg niet verder dan te

stellen dat homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten door de manier waarop ze handelen al dan niet in discotheken. U kent verder geen andere homoseksuelen in uw land van herkomst die gelijkaardige problemen als u zouden hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of u veroordeeld kunt worden in Guinée omwille van homoseksualiteit, antwoordt u dat u naar de politie werd gebracht en dat u dus denkt van wel (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U geeft verder aan dat u niet weet of er een specifieke wet bestaat die het verbiedt (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Het is merkwaardig dat u niet in concreto kan vertellen wat de mogelijke risico's en veroordelingen kunnen zijn in uw land van herkomst als gevolg van uw beweerde homoseksualiteit, en dat u niet verder komt dan te stellen dat u denkt dat het verboden is aangezien u naar de politie werd overgebracht. Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofob land als Guinée, en die net omwille van zijn seksuele geaardheid zijn land van herkomst beweert ontvlucht te zijn, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land en de daarbij horende potentiële gevolgen, in casu de mogelijke vervolgingen door de Guineese autoriteiten. Uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst is bijgevolg evenmin overtuigend.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

U legde daarenboven nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen. Zo geeft u aan tijdens het gehoor voor het CGVS dat u door uw zus betrappt zou zijn in een discotheek terwijl u uw vriend in uw handen had en dit op 23 juni 2012, wat het begin van uw problemen betekend zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierbij dient de opmerking gemaakt te worden dat u hierbij toch een ernstig risico nam door op een openbare plaats uw vriend in uw handen te nemen, enigszins ook in tegenstrijd met andere verklaringen van uw persoon tijdens het gehoor dat u uw relatie in het geheim diende te beleven, en zeker niet in het openbaar (zie gehoorverslag CGVS, p.6-8). Het komt dan ook niet erg geloofwaardig over dat u op 23 juni 2012 wel zulk risicovol gedrag zou gesteld hebben op een openbare plaats. In deze is het ook vreemd te noemen dat u voor deze datum blijkbaar geen onoverkomelijke problemen heeft gekend in uw land van herkomst hoewel u, zoals u meermaals verklaart, wel als homoseksueel gepercipieerd werd door uw omgeving omdat u onder andere aan traditioneel dansen deed. U verklaart verder dat u na deze betrapting door uw zus meegenomen zou zijn door enkele agenten naar het politiekantoor waar u twee dagen zou zijn vastgehouden, om vervolgens naar het ziekenhuis te worden gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Kort nadien zou u naar uw familiewoning zijn gebracht van waaruit u zou zijn kunnen ontsnappen om vervolgens naar uw tante te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.5-7). U verklaart dat u tussen 26 juni 2012 en 8 september 2012 bij uw tante hebt verbleven en dat u in deze periode geen problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is in deze vreemd te noemen dat u klaarblijkelijk geen problemen heeft gekend in de voormelde periode bij uw tante terwijl u toch verklaart dat u gezocht werd door uw familieleden, waaronder uw halfbroer die politieagent zou zijn. Immers, redelijkerwijze zou toch verwacht mogen worden dat uw familieleden konden weten dat u bij uw tante verbleef, ook al omdat uw tante zelf naar uw familie was toe gestapt om te horen wat er gebeurd was, indien ze daadwerkelijk op zoek naar u zouden zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, 6-7). **Dergelijke bedenkelijke verklaringen van uw persoon ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.**

Tenslotte legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas. U legt wel een geboorteakte voor ter staving van uw identiteit en nationaliteit, maar deze wordt in deze beslissing niet meteen in twijfel getrokken. U legt eveneens een foto voor waarop u en uw vriend te zien zouden zijn, maar om evidente redenen kan deze foto uw homoseksuele relatie met deze persoon niet bevestigen, aangezien u niet eens de identiteit van de op de foto aanwezige persoon kan staven of aantonen, laat staan de aard van uw relatie met die persoon. Dit door u overhandigd document kan dan ook niets wijzigen aan de hierboven geformuleerde bemerkingen.

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

*Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).*

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat: *“Het CGVS meent dat het niet duidelijk is dat verzoeker in angst leefde voor zijn geaardheid terwijl dit wel strafbaar gesteld is. Verzoeker leefde in het verleden wel degelijk met een angst doch kan toch niet verondersteld worden angstgevoelens te vertonen tijdens een verhoor. Verzoeker had wel degelijk problemen door zijn geaardheid en kon zich bijna niet in het openbaar vertonen wanneer hij een vriend had. Gevoelens konden in het openbaar niet geuit worden. Het feit dat de moslimgemeenschap homoseksualiteit afkeurt, en verzoeker zelf moslim is kan uiteraard geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker wel degelijk homoseksueel is. Verzoeker heeft zichzelf aanvaard zoals hij is, doch dit wil niet betekenen dat hij het er gemakkelijk mee heeft. Het CGVS heeft verzoeker duidelijk misbegrepen. Verzoeker heeft duidelijk verklaard hoe hij zijn geaardheid ontdekt heeft doch het is voor hem bijzonder moeilijk om bewijsstukken hiervan te verzamelen. Hij heeft duidelijk gesteld dat hij op jongens/mannen valt en dat hij dit ontdekte door het feit dat hij traditionele dansen leuk vond hetgeen heteroseksuele mannen niks vinden. Omtrent zijn eerste relatie heeft verzoeker verklaard dat hij regelmatig stoffen kocht in de winkel [die vrouwenstoffen waren] waardoor Ali ontdekte dat verzoeker homoseksueel was. Het argument dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigend en doorleefd zijn, is een argument waarmee geen rekening kan gehouden worden. Dit betreft een subjectieve manier van beoordeling in deze zaak. Het CGVS dient op een objectieve en onpartijdige manier een beslissing nemen die op een objectieve manier gemotiveerd is. Dit is in casu niet het geval.”*

De Raad heeft in haar rechtspraak gewezen op de essentiële vragen die zich in een asielaanvraag met betrekking tot de seksuele geaardheid van een persoon stellen, meer bepaald de vraag naar de aannemelijkheid van de seksuele geaardheid, de vraag naar de aannemelijkheid van de aangehaalde seksuele relaties, en de vraag naar het al dan niet systematische risico voor personen met een homoseksuele geaardheid in het land van herkomst. (Overweging 7.2, RvV 23 februari 2011, n° 56585 (3 rechters)).

De Raad wees ook reeds op de noodzaak van een grondig onderzoek met het oog op de al dan niet vaststelling van de beweerde seksuele geaardheid van verzoeker, meer bepaald rekening houdend met

de persoonlijke en individuele beleving van de verzoeker op de volgende vlakken: de persoonlijke identificatie met een seksuele geaardheid, de beleving tijdens zijn jeugd, de bewustwording en uiting van deze geaardheid, het afwijken van de voorschriften van zijn cultuur, familie en samenleving, de aard en kwaliteit van zijn familiale relaties, zijn liefdes en seksuele relaties, de beleving binnen de gay gemeenschap en eventueel de invloed van (zijn) religie. Deze analyse moet ook rekening houden met de context in het land van herkomst.

De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker over de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing weinig doorleefd overkomen en niet overtuigend zijn. Eveneens is de Raad van oordeel dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat het hem aan enige reflectie ontbreekt aangaande zijn seksuele geaardheid in de context van Guinee en meer specifiek in zijn proces van gewaarwording van zijn seksuele geaardheid. De verzoekende partij slaagt er niet in het motief aangaande verzoekers seksuele geaardheid te weerleggen door te stellen dat hij wel degelijk angst heeft, maar deze niet toonde tijdens het gehoor, de vaststellingen uit de bestreden beslissing louter te ontkennen en te stellen dat dit motief een subjectieve beoordeling uitmaakt. Immers, rust de bewijslast voor de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats bij de asielzoeker. De niet-aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). Daarenboven betreft het slechts een van de motieven van de bestreden beslissing. De overige motieven betwist of weerlegt verzoeker niet *in concreto*. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad is van oordeel dat uit de bestreden beslissing en het gehoorverslag blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met al deze elementen en ze in hun geheel heeft beoordeeld, de context van Guinee in beschouwing genomen.

Vervolgens betwist de verzoekende partij het motief uit de bestreden beslissing over de onaannemelijkheid van de relaties van verzoeker, zijn kennis van de leefwereld van homoseksuelen en het motief dat enkele merkwaardigheden vaststelt die op de incoherentie van verzoekers relaas wijzen: *“Verzoeker heeft verklaard dat A. Guinee verlaten heeft om terug naar zijn thuisland en zijn familie te vertrekken. Dit is uiteraard een afdoende verklaring die geen verder uitleg behoeft.*

Het is voor verzoeker onmogelijk te beschrijven hoe hij zag dat O. homoseksueel was. dit is iets wat de mannen onder elkaar onmiddellijk zien. Door de manier van spreken en lopen zag verzoeker dat O. eveneens homoseksueel was. omtrent de problemen die O. in Senegal had, werd niet gesproken gezien dit een bijzonder delicaat onderwerp was en verzoeker zelf schrik had door zijn homoseksualiteit.

Er gebeurden inderdaad weinig speciale gebeurtenissen gezien het voor verzoeker bijna onmogelijk was om met zijn partner buiten huis te verschijnen.

Gezien verzoeker niet veel naar openbare ontmoetingsplaatsen ging uit schrik is hij dan ook niet in staat om dergelijke plaatsen te vernoemen. Gezien de beperkte opleiding van verzoeker is hij niet op de hoogte van de specifieke wetgeving doch hij weet door de manier van handelen en door verhalen .die worden verteld dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt in Guinee.

Verzoeker heeft verklaard dat de familie vermoedens had omtrent zijn geaardheid doch zolang er geen werkelijk bewijs was, konden ze hem niks doen. Het dansen op zich is geen voldoende bewijs. In de discotheek zijn verzoeker en O. een ogenblik roekeloos geweest en werd hij op heterdaad betrap door zijn zus waardoor de bal aan het rollen is gegaan en de werkelijke problemen begonnen zijn voor verzoeker.

In de periode dat hij bij zijn tante verbleef dook verzoeker onder en is hij niet buiten gekomen. Gezien er zelden foto's worden getrokken in Guinee van 2 mannen samen kan er niet getwijfeld worden aan de foto die door verzoeker werd voorgelegd.”

De verzoekende partij verwijst tevens nog naar algemene informatie en rapporten zonder hier enige uiteenzetting bij te verschaffen (<http://www.expontomagazine.nl/home/buitenland/item/1892-gay-in-ivoorkust.html> en <http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/03/28/guinee-2013-03-28.html>).

De Raad meent dat de verzoekende partij voor de overige motieven blijft steken in de volharding van eerdere tijdens het gehoor afgelegde verklaringen en de ontkenning van de voornoemde motieven van

de bestreden beslissing. Het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing en herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wat de gebrekkige juridische kennis van verzoeker betreft, is de Raad van oordeel dat dit een overtollig motief uitmaakt, aangezien het ontbreken van enige juridische kennis, gelet op het profiel van verzoeker, niet kan beschouwd worden als een determinerend element van het relaas. Deze overtolligheid doet echter geen afbreuk aan de talkrijke vaststellingen die de commissaris-generaal terecht deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoeker.

Zoals reeds werd aangegeven, slaagt de verzoekende partij er niet in de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen aangaande elementen die van essentieel belang zijn om zijn relaas te beoordelen. De motivering van de bestreden beslissing moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het rechtsplegingsbesluit van de Raad.

Meer specifiek wat de door de verzoekende partij bijgebrachte foto's betreffen meent de Raad dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Getuigschriften of brieven van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. De brief van verzoekers vriend C.Y.A. kan derhalve niets wijzigen aan de vastgestelde onaannemelijkheid van verzoekers verklaringen.

Wat het medische attest van het universitaire ziekenhuis van Conakry dd. 26 juni 2012 betreft waarin beschreven wordt dat verzoeker opgenomen werd in het ziekenhuis met verwondingen en breuken als gevolg van *“une homosexualité chose qui est formellement interdite”* en *“Le matin vers 6h30 du 25/06/2012 notre service était envahi par des personnes qui étaient venues lui frapper à mort, c'est ainsi qu'on a réussi à lui faire disparaître pour sauver sa vie.”* meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Daarenboven stelt de Raad vast dat dit getuigschrift niet alleen medische vaststellingen doet maar ook een getuigenis bevat van door verzoeker aangehaalde feiten van vervolging. Het neergelegde attest is aldus een getuigenis van een privé persoon in dit verband. De Raad wijst er op dat dit document geen officieel karakter en geen bewijswaarde heeft. Dit stuk lijkt een complaisance-stuk gemaakt voor onderhavige procedure.

De verwerende partij wijst er ter zitting ook terecht op dat dit getuigschrift niet verzoenbaar is met de verklaringen van verzoeker zoals gesteld in de bestreden beslissing: *“Tijdens zo'n avond op 23 juni 2012 betraptte uw oudere zus u en uw vriend hand in hand in een discotheek. Ze begon te schreeuwen en zei dat ze eindelijk bewijs had van wat ze al veel langer vermoedde net als heel uw familie. Veiligheidsmensen kwamen tussen en u kreeg enkele rake klappen, ook van uw zus. Uw vriend O. kon ontsnappen. Uw zus belde eveneens uw halfbroer op die politieagent is. Deze kwam niet veel later ter plaatse en riep enkele van zijn collega's op die u meenamen naar het politiebureau waar u twee dagen*

werd vastgehouden. U had echter een ernstige wonde aan uw hand waarop uw halfbroer u uiteindelijk naar het ziekenhuis bracht waar u verzorgd werd. Nadien werd u weer meegenomen door uw oom en uw halfbroer. Iedereen wist intussen wat er gebeurd was. U moest weer enkele slagen incasseren en werd zelfs aan een boom vastgebonden in de buurt van de familiewoning.” De verzoekende partij geeft ter zitting in dit verband geen nadere verklaring.

De verzoekende partij verwijst nog naar de algemene situatie in Guinee en naar algemene mensenrechten rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. Zij legt op generlei wijze de link met verzoekers situatie, maar heeft enkel twee hyperlinks gekopieerd in haar verzoekschrift.

Waar de verzoekende partij meent dat het voordeel van de twijfel moet toegekend worden en zich beroept op artikel 4,5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad er op dat het door de verzoekende partij aangehaalde artikel werd omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dit artikel is op zijn beurt gewijzigd en vervangen op 8 mei 2013 (BS, 22 augustus 2013) door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, met ingang van 1 september 2013, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De verzoekende partij beroept zich op geen dergelijke schending.

Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

De Raad meent dat de verzoekende partij niet cumulatief voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en haar zodoende het voordeel van de twijfel niet gegund kan worden.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Waar de verzoekende partij voorts aangeeft dat de commissaris-generaal de noodzaak aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet heeft onderzocht, is de Raad van oordeel dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Wat de mogelijkheid tot een binnenlands beschermingsalternatief betreft, stelt de verzoekende partij dat: *“Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.”*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen motivering formuleerde omtrent de mogelijkheid van een binnenlands beschermingsalternatief, gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas als niet-aannemelijk wordt beschouwd en dat er in de bestreden beslissing beoordeeld werd dat er zich in Guinee geen situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet afspeelt. De verzoekende partij voert geen argumenten aan die dit motief of de Cedoca-informatie van de commissaris-generaal weerlegt. De argumentatie van verzoekende partij is in die zin niet dienstig.

De verzoekende partij verwijst daarnaast opnieuw naar algemene informatie zonder hier enige uiteenzetting bij te verschaffen (<http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/03/28/guinee-2013-03-28.html>). De Raad verwijst wat dit betreft naar hetgene daarover reeds werd uiteengezet.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS